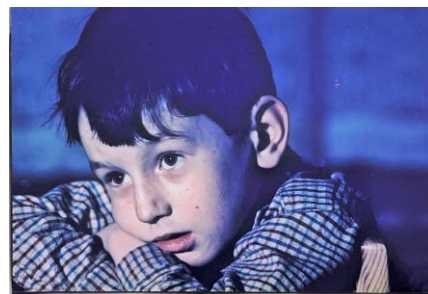

Miroslav Kaliba

Miroslav Kaliba se narodil roku 1954 v Praze. Jeho maminka Miloslava Kalibová, rozená Suchánková, byla druhou nejmladší lidickou ženou, jeho teta Jaroslava Skleničková byla nejmladší z lidických žen a zároveň poslední lidickou ženou.

I když měla rodina možnost žít v nových Lidicích, vybudovaných po válce, zůstala v Praze, kde Miroslav Kaliba prožil celé své dětství a dospívání. Mezi jeho nejranější vzpomínky patří výlet na Lipno, rád vzpomíná i na výlet po severní Evropě s tatínkem a sestrou vlakem. Jeho rodiče kladli velký důraz na vzdělání, a tak navštěvoval i soukromé hodiny jazyků.

V Praze vystudoval gymnázium a později i Fakultu architektury a pozemního stavitelství ČVUT. Ve třetím a čtvrtém ročníku vysoké školy chodíval jednou týdně na vojenské cvičení, kde se naučil vojenským základům. Když tedy dostal povolávací rozkaz, byl už „vojínem absolventem“. Sám říká, že měl štěstí na rozdíl od mnohých branců, protože na vojnu v Seredi na jižním Slovensku nemá špatné vzpomínky. Nejdříve zaškoloval vojáky v poddůstojnické škole, ale později se mu jako sportovnímu potápěči podařilo získat pozici potápěčského instruktora.

Lidice ale byly pro rodinu důležité a pamětník tam jezdíval často na prázdniny. V roce 1980 si vzal za manželku Marcelu Bazikovou, se kterou má dvě děti. Manželé se z Prahy do obce přestěhovali v roce 1981 po narození dcery. Ještě před rokem 1989 se Miroslav Kaliba zapojoval do života obce, jeho návrhy na zlepšení kvality života v Lidicích ale nebyly vždy místními vnímány pozitivně.

Jeho velkou vášní byla vždy architektura, a tak není divu, že se živil jako stavební projektant. Na počátku roku 1990 byl ale kooptován předsedou národního výboru (tehdejší označení pro starostu), a stal se tak posledním předsedou národního výboru v Lidicích a zároveň prvním mužem v čele obce. Tuto funkci zastával do dalších voleb, které se konaly na podzim roku 1990. Jelikož byl ale tzv. neuvolněným předsedou národního výboru, vedle své funkce se věnoval i svému dosavadnímu povolání. V roce 1996 byl po úmrtí tehdejšího lidického starosty na tento post zvolen on. Pozici starosty v Lidicích zastával do roku 1998.

V Lidicích se zasloužil o činnost dvou spolků. Jedním z nich je Spolek pro vytvoření památníku příslušníkům RAF z Lidic, Josefu Horákovi a Josefu Stříbrnému, a všem vojákům, kteří splnili přísahu Československé republiky. S nápadem uctít výraznějším způsobem památku obou lidických mužů při příležitosti 100 let od jejich narození přišla vlastně jeho maminka, paní Kalibová. Miroslav Kaliba se toho úkolu okamžitě ujal. Položení základního kamene památníku v roce 2015 v Lidicích ale bylo pouze symbolické, k jeho výstavbě totiž neměli patřičná povolení. Prozatím tedy památník v obci nestojí a základní kámen je uschován mimo pietní území. Souvisí s tím také totiž názor některých Lidických, kteří s vyzdvihováním zásluh Horáka a Stříbrného nesouhlasí. Miroslav Kaliba a členové spolku měli proto dost ztíženou situaci.

Druhým spolkem je Občanský spolek Lidice, který založil Antonín Nešpor, synovec Josefa Horáka, v roce 2008. Jde o spolek, jež při slavnostních příležitostech vysazuje štěpy z roubů hrušně, která v Lidicích rostla ještě před jejich vypálením a která i podle posudků je skutečně stromem z původních Lidic. Členové spolku věří, že se příběh (nejen) lidické hrušně, ale i samotných Lidic bude předávat z generace na generaci. Spolek vlastní malou sbírku nejrozličnějších obrazů a sošek, které lidickou hrušňou připomínají.

V dnešní době mu dělá radost vnučka a to, že se stále může věnovat své práci, která ho velmi naplňuje. Jeho pozitivní přístup k životu dokazuje také to, že se i nadále věnuje odkazu Lidic.